

vé pekárně do výše poukázané částky. Při výdělečné společnosti podle Šu 1175 obč. zák. pokládáti jest pohledávky společnosti za zvláštní jmění, jež společníkům přísluší k ruce nedílné, čehož důsledkem jest, že pohledávky tyto posuzovati jest jako společné nároky nedílné po rozumu Šu 890 obč. zák., jichž splnění může býti žádáno buď nedílně ode všech společníků dohromady, neb od jejich společného zmocněnce (§ 848 obč. zák.). Důsledkem toho nebyl Leopold R. sám bez Lva K-a jako druhého společníka a bez jeho souhlasu oprávněn, touto pohledávkou s právním účinkem nakládati v tom směru, že pohledávku tu poukázal k výplatě na lidovou pekárnu chleba. Ježto Lev K., jak první soud zjistil, k tomuto poukazu souhlasu nedal a jej ani dodatečně neschválil, není poukaz ten právně účinným a žalovaný volební spolek nebyl oprávněn, na tento poukaz platiti onen dluh na lidovou pekárnu, pokud se týče, zaplatil-li jí přes to tento dluh, neplatil věřiteli pravému (§§ 1424 a 1401 obč. zák.), ježto poukazem tím pohledávka na lidovou pekárnu jako nového věřitele platně převedena nebyla. Není správným názor, že zástupce žalovaného spolku mohl bezelstně spoléhati na to, že Leopold R. jest k poukazu tomu K-em zmocněn, neboť podle zjištění prvního soudu nebylo nic prokázáno, co by tuto domnělou důvěru bylo mohlo ospravedlniti, to tím méně, když naopak bylo zjištěno, že při podobných dřívějších poukazech účastnili se oba společníci. S tohoto hlediska dlužno tedy věc posuzovati tak, že tento dluh žalovaného spolku placením na lidovou pekárnu platně zrušen nebyl a že trvá nadále, nyní arcíť vůči žalující úpadkové podstatě a že žalobní nárok je tedy plně odůvodněn.

Čís. 3804.

Dopravní řád železniční.

Vážení zboží železnici děje se výhradně za účelem řádného splnění nákladní smlouvy. Použije-li strana výsledků vážení k jiným účelům, činí tak na vlastní vrub.

K důkazu o ztrátě zboží stačí sice zjištěný rozdíl váhy, zjištěný stanicí zasílací a stanicí dodací, důkaz ten však může dráha vyvrátiti protidůkazem, že vážení bylo nesprávné.

(Rozh. ze dne 30. dubna 1924, Rv II 53/24.)

Žalující firma přednesla, že zaplatila přepravovaný ječmen podle váhy, zjištěné drahou na přijímací stanici v Žigardě, totiž za 10.976 kg, že však do Bohumína došlo jenom 9800 kg, takže utrpěla škodu za nedodaných 1176 kg částkou 3939 Kč 60 h, jejíž náhrady domáhala se na dráze. O b a n i ž š í s o u d y uznaly dle žaloby. N e j v y š š í s o u d zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Požadujíc náhradu škody, neuvádí žalobkyně určitě, zda utrpěla ji tím, že se 1176 kg ječmene za přepravy ztratilo, či že stanice Žigard o tolik chybně více navážila, než bylo skutečně ku přepravě odevzdáno, nýbrž pokládá železnici v obou případech povinnou k náhradě. Názor tento nelze pokládati za správný. Železnice není veřejně pověřeným

ústavem k vážení podle zákona ze dne 19. června 1866, čís. 85 ř. zák. a neručí za správnost svého vážení v každém směru. Vážení železnici děje se výhradně za účelem řádného splnění nákladní smlouvy, a jest proto její ručení za správnost vážení omezeno účelem a obsahem této smlouvy. Použije-li strana výsledku vážení k jiným účelům, činí tak na vlastní vrub a nebezpečí. Ani z předpisu Šu 1295 obč. zák. a Šu 58 žel. dopr. ř., ani z Šu 95 žel. dopr. ř. nelze dovoditi ručení dráhy také za škody, které si strana takovým s nákladní smlouvou nesouvisejícím vlastním jednáním sama způsobí. Mezi škodou, kterou žalující firma utrpěla snad tím, že zaplatila ječmen podle váhy mylně železnici zjištěné, a mezi nákladní smlouvou není potřebné přímé příčinné souvislosti, a není jí proto ani mezi uvedenou škodou a zaviněním dráhy. Škoda takto žalující firmě vzešla nevznikla z jejího právního poměru k žalovanému eráru, pročez nemůže býti erár odsouzen k její náhradě. Zažalovaná náhrada škody může býti žalující firmě přisouzena jenom podle Šu 84 žel. dopr. ř., totiž jenom potud, pokud vzešla s k u t e č n o u a nikoliv jen fiktivní ztrátou zboží za přepravy. K důkazu této ztráty, jenž náleží žalující straně, stačí sice zjištěný rozdíl váhy na stanici zasilací a na stanici dodací, neboť podle Šu 61 (4) žel. dopr. ř. a contr. jsou dotyčné zápisy železnice v nákladním listě důkazem proti ní, tento důkaz může však býti vyvrácen protidůkazem, že vážení bylo omylné. Dráha nemůže býti činěna zodpovědnou za škodu, která skutečně nevznikla, a za zboží, jehož nepřevzala k dopravě. Ani prvý ani odvolací soud nezjišťují však skutkově, zdali ječmen ztratil za přepravy na váze. Oba soudy omezují se na tvrzení, že dráha ručí za váhu, kterou sama zjistila, a odvolací soud dokládá, že se dráze nezdařil nezvratný důkaz, že úbytek na váze nevzešel ani krádeží ani vloupáním. Tím zjišťuje odvolací soud sice skutkově, že dráha neprovedla protidůkaz, že zboží za přepravy neubýlo, nezjišťuje však, že úbytek zboží za přepravy nastal, na čemž jediné záleží. Odvolacímu soudu bylo uvážiti nikoliv, zdařil-li se eráru protidůkaz, že zboží za přepravy neubýlo, nýbrž zdali vzhledem k uvedeným protidůkazům možno pokládati za zdařený důkaz, náležející žalující firmě, totiž že se část zboží za přepravy ztratila. Nedostatek tohoto skutkového zjištění jest vadou řízení, pro kterou nelze spolehlivě rozhodnouti, zda jest erár podle Šu 84 žel. dopr. ř. povinen k náhradě zažalované škody.

Čís. 3805.

Nepřijal-li kupitel, o jehož jmění bylo napotom zahájeno vyrovnávací řízení, dodaného mu zboží, nýbrž vrátil je prodávajícímu, jenž je vzal pro kupitele v úschovu a přihlásil pak pohledávku z kupní smlouvy k vyrovnání, nemůže se po skončeném vyrovnání domáhati prodávatel na kupiteli proti vydání zboží zaplacení celé kupní ceny, nýbrž pouze vyrovnací kvoty.

(Rozh. ze dne 30. dubna 1924, Rv II 107/24.)

Žalovaná firma koupila od žalující firmy zboží, jež prodávatelka zaslala kupitelce v září 1922. Žalovaná zboží nepřijala, nýbrž vrátila je žalobkyni, u níž zůstalo v úschově. Dne 27. února 1923 bylo o jmění